

[Prima Pagină](#) > ... > [Introducerea Unei Acțiuni În Justiție](#) > [Atlas Judiciar European În Materie Civilă](#) > [Titlul Executoriu European](#) > [România](#)

Titlul executoriu european

România

România

GĂSIREA INSTANȚELOR/AUTORITĂȚILOR COMPETENTE

Instrumentul de căutare de mai jos vă va ajuta să identificați instanțele/autoritățile competente pentru un anumit instrument juridic european. Rețineți că deși am făcut eforturi pentru a stabili exactitatea rezultatelor, este posibil ca anumite cazuri excepționale privind determinarea competenței să nu fie acoperite.

1. Procedurile de rectificare și retragere (articolul 10 (2))

În cazul în care titlul executoriu îl constituie o hotărâre judecătorească, inclusiv cea care constată o tranzacție judiciară sau o altă învoială a părților în condițiile legii, certificarea este de competența primei instanțe (art. 2 alin. (1) al art. I indice 1 din O.U.G. nr. 119/2006 privind unele măsuri necesare pentru aplicarea unor regulamente comunitare de la data aderării României la UE, aprobată cu modificări prin Legea nr. 191/2007, cu modificările și completările ulterioare).

Cererea de rectificare a unui certificat este de competența instanței care a emis certificatul. Instanța se pronunță asupra cererii de eliberare a certificatului prin încheiere, fără citarea părților. Încheierea prin care cererea a fost admisă nu este supusă niciunei căi de atac. Certificatul se eliberează creditorului și se comunică, în copie, debitorului. Încheierea prin care cererea a fost respinsă este supusă apelului, în termen de 15 zile de la pronunțare, pentru creditorul prezent, și de la comunicare, pentru cel care a lipsit. Aceleași dispoziții se aplică în mod corespunzător și în cazul recursului. (art. 2, art. 3, art. 5 și art. 6 din art. I indice 1 din O.U.G. nr. 119/2006 privind unele măsuri necesare pentru aplicarea unor regulamente comunitare de la data aderării României la UE, aprobată cu modificări prin Legea nr. 191/2007, cu modificările și completările ulterioare).

Cererea pentru retragerea certificatului se introduce la instanța care a emis certificatul, în termen de o lună de la comunicarea acestuia. În cazul în care, după citarea părților, instanța constată că certificatul a fost emis fără îndeplinirea condițiilor prevăzute de Regulamentul nr. 805/2004, revine asupra măsurii luate și dispune retragerea, în tot sau în parte, a certificatului. Încheierea poate fi atacată cu apel în termen de 15 zile de la comunicare. Aceleași dispoziții se aplică în mod corespunzător și în cazul recursului. (art. 7 din art. I indice 1 din O.U.G. nr. 119/2006 privind unele măsuri necesare pentru aplicarea unor regulamente comunitare de la data aderării României la UE, aprobată cu modificări prin Legea nr. 191/2007, cu modificările și completările ulterioare).

Procedurile de reexaminare menționate la art. 19 alin. 1

Procedurile de reexaminare din legislația română la care face referire art. 19 alin. 1 sunt căile de atac ordinare (apelul) și extraordinare (recursul, contestația în anulare, revizuirea).

2. Motive de revizuire (articolul 19 (1))

Procedurile de reexaminare menționate la art. 19 alin. 1

Procedurile de reexaminare din legislația română la care face referire art. 19 alin. 1 sunt căile de atac ordinare

(apelul) și extraordinare (recursul, contestația în anulare, revizuirea).

Apelul este reglementat de art. 466-482 din c.pr.civ.

Hotărârile pronunțate în primă instanță pot fi atacate cu apel. Termenul de apel este de 30 de zile de la comunicarea hotărârii. Termenul de apel suspendă executarea hotărârii de primă instanță. Apelul și motivele de apel se depun la instanța a cărei hotărâre se atacă.

Intimatul este în drept, după împlinirea termenului de apel, să formuleze apel în scris (denumit apel incident), în cadrul procesului în care se judecă apelul făcut de partea potrivnică, printr-o cerere proprie care să tindă la schimbarea hotărârii primei instanțe.

În caz de coparticipare procesuală, precum și atunci când la prima instanță au intervenit terțe persoane în proces, intimatul este în drept, după împlinirea termenului de apel, să declare în scris apel (denumit apel provocat) împotriva altui intimat sau a unei persoane care a figurat în primă instanță și care nu este parte în apelul principal, dacă acesta din urmă ar fi de natură să producă consecințe asupra situației sale juridice în proces.

Apelul incident și apelul provocat se depun de către intimat odată cu întâmpinarea la apelul principal.

Apelul exercitat în termen provoacă o nouă judecată asupra fondului, instanța de apel statuând atât în fapt, cât și în drept (efectul devolutiv al apelului).

Instanța de apel va proceda la rejudecarea fondului în limitele stabilite de către apelant, precum și cu privire la soluțiile care sunt dependente de partea din hotărâre care a fost atacată. Devoluțiunea va opera cu privire la întreaga cauză atunci când apelul nu este limitat la anumite soluții din dispozitiv ori atunci când se tinde la anularea hotărârii sau dacă obiectul litigiului este indivizibil.

Instanța de apel poate păstra hotărârea atacată, situație în care va respinge, va anula apelul ori va constata perimarea lui. În caz de admitere a apelului, instanța poate anula ori schimba hotărârea apelată.

În cazul în care se constată că, în mod greșit, prima instanță a soluționat procesul fără a intra în judecata fondului ori judecata s-a făcut în lipsa părții care nu a fost legal citată, instanța de apel va anula hotărârea atacată și va judeca procesul, evocând fondul. Cu toate acestea, instanța de apel va anula hotărârea atacată și va trimite cauza spre rejudecare primei instanțe; trimiterea spre rejudecare poate fi dispusă o singură dată în cursul procesului.

Dacă instanța de apel stabilește că prima instanță a fost incompetentă, va anula hotărârea atacată și va trimite cauza spre judecare instanței ori, după caz, va respinge cererea ca inadmisibilă.

În cazul în care instanța de apel constată că ea are competența să judece în primă instanță, va anula hotărârea atacată și va judeca în fond.

Apelantului nu i se poate crea în propria cale de atac o situație mai rea decât aceea din hotărârea atacată.

Recursul este reglementat de art. 483 - 502 din c.pr.civ.

Hotărârile date în apel, cele date fără drept de apel, precum și alte hotărâri în cazuri expres prevăzute sunt supuse recursului. Nu sunt supuse recursului hotărâri pronunțate în anumite materii (de exemplu, tutela, familie, stare civilă, administrare clădiri, evacuare; servituți, strămutarea de hotare, grănițuire, obligațiile de a (nu) face neevaluabile în bani, declarare judecătorească a morții unei persoane, împărțeală judiciară, moștenire, uzucapiune, fond funciar, navigația civilă și activitatea în porturi, conflictele de muncă, asigurări sociale, expropriere, protecția consumatorilor, asigurări, cererile care decurg din aplicarea Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite. Nu sunt supuse recursului hotărârile date de instanțele de apel în cazurile în care legea prevede că hotărârile de primă instanță sunt supuse numai apelului.

Termenul de recurs este de 30 de zile de la comunicarea hotărârii. Recursul se soluționează de către instanța ierarhic superioară celei care a pronunțat hotărârea atacată. La cererea recurentului, instanța sesizată cu

judicarea recursului poate dispune suspendarea hotărârii atacate cu recurs.

Recursul incident și recursul provocat se pot exercita, în cazurile prevăzute pentru apelul incident și apelul provocat.

În cazul în care recursul a fost declarat admisibil în principiu, instanța, verificând toate motivele invocate și judecând recursul, îl poate admite, îl poate respinge sau anula ori poate constata perimarea lui. În caz de admitere a recursului, hotărârea atacată poate fi casată, în tot sau în parte. Hotărârea casată nu are nicio putere. Actele de executare sau de asigurare făcute în temeiul unei asemenea hotărâri sunt desființate de drept. Instanța va constata aceasta, din oficiu, prin dispozitivul hotărârii de casare.

În caz de casare, hotărârile instanței de recurs asupra problemelor de drept dezlegate sunt obligatorii pentru instanța care judecă fondul. Când hotărârea a fost casată pentru încălcarea regulilor de procedură, judecata va reîncepe de la actul anulat. După casare, instanța de fond va judeca din nou, în limitele casării și ținând seama de toate motivele invocate înaintea instanței a cărei hotărâre a fost casată.

La judecarea recursului, precum și la rejudecarea procesului după casarea hotărârii de către instanța de recurs, nu se poate înrăutăți situația părții.

Contestația în anulare este reglementată de art. 503-508 din C.pr.civ.

Hotărârile definitive pot fi atacate cu contestație în anulare atunci când contestatorul nu a fost legal citat și nici nu a fost prezent la termenul când a avut loc judecata. Contestația în anulare se introduce la instanța a cărei hotărâre se atacă. Contestația în anulare poate fi introdusă în termen de 15 zile de la data comunicării hotărârii, dar nu mai târziu de un an de la data când hotărârea a rămas definitivă. Instanța poate suspenda executarea hotărârii a cărei anulare se cere, sub condiția dării unei cauțiuni. Dacă motivul de contestație este întemeiat, instanța va pronunța o singură hotărâre prin care va anula hotărârea atacată și va soluționa cauza. Hotărârea dată în contestație în anulare este supusă acelorași căi de atac ca și hotărârea atacată.

Revizuirea este reglementată de art. 509-513 din C.pr.civ.

Revizuirea unei hotărâri pronunțate asupra fondului sau care evocă fondul poate fi cerută dacă, de exemplu, partea a fost împiedicată să se înfățișeze la judecată și să înștiințeze instanța despre aceasta, dintr-o împrejurare mai presus de voința sa. Termenul de revizuire este de o lună și se socotește de la încetarea împiedicării. Instanța poate suspenda executarea hotărârii a cărei revizuire se cere, sub condiția dării unei cauțiuni. Dacă instanța încuviințează cererea de revizuire, ea va schimba, în tot sau în parte, hotărârea atacată, iar, în cazul hotărârilor definitive potrivnice, ea va anula cea din urmă hotărâre. Hotărârea dată asupra revizuirii este supusă căilor de atac prevăzute de lege pentru hotărârea revizuită.

3. Limbile acceptate (articolul 20 (2))

Română

4. Autorități competente desemnate să autentifice actele autentice (articolul 25)

Dacă titlul executoriu este un act autentic, certificarea este de competența judecătoriei în a cărei circumscripție se află emitentul actului (art. 2 alin. (2) din art. I indice 1 din O.U.G. nr. 119/2006 privind unele măsuri necesare pentru aplicarea unor regulamente comunitare de la data aderării României la UE, aprobată cu modificări prin Legea nr. 191/2007, cu modificările și completările ulterioare).

■ Ultima actualizare: 13/05/2025

Versiunea în limba națională a acestei pagini este gestionată de statul membru respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Comisia Europeană declină orice responsabilitate privind informațiile sau datele conținute sau la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.